

εἰς ὃν εἶχον πρὸ ὀλίγου πιάσειν καὶ εἰς ὃν ἐβάσαντο
 ποίμνια προβάτων καὶ βόων· ἔτι δ' ὅτις οὐκ ἔστι
 Ἐν Ζακύνθῳ, 2 Μαΐου 1880. ὁ γράφων Μ. Α. Μ.
 Ἡ ΚΑΠΗΛΑΙΑ
 ΚΑΙ ΟΙ ΗΡΩΕΣ Αἴθης.

Μικρός τις ἔμπορος ἐν Βιρμιγγάμῃ εἶχε φέρει με-
 ταξὺ ἄλλων ἐμπορευμάτων καὶ λούστρο τοῦ Τούρνερ.
 Ἀλλὰ δὲν ἐξωδεύετο· εἰδοποίησε δι' ἑλὼν τῶν ἐφη-
 μερίδων, πλὴν μάτην· εἶχε σχεδὸν ἀπελπισθῇ, ὁπότε
 τῷ ἐπῆλθε κατὰ νοὺν ἡ ἐξῆς ἰδέα, ἣν καὶ ἐξε-
 τέλεσεν. Ἀνῆρτησε δηλαδὴ ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ
 καταστήματός του μεγάλην χαρτίνην πλάκα ἐρυθροῦ
 χρώματος, ἥτις καὶ μακρόθεν προὔξενει ἐντύπωσιν
 καὶ εἴκνε τὴν περιέργειαν πάντων, οἵτινες πλησιάζον-
 τες ἐβλεπον εἰκόνα παριστῶσαν τὸ δωμάτιον λόρ-
 δου· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐφαίνετο καθρέπτης· συντεταγ-
 μένος, τὴν θέσιν του δὲ κατεῖχε καλὸν ἐστιλθωμέ-
 νον ὑπόδημα, ὅπερ ἰσχυρῶς κομπάζον ἐπὶ τῆς
 τραπέζης, ἐν ᾧ ὁ λόρδος ἐφαίνετο βλέπων ἐντὸς
 αὐτοῦ.

Πρὸς τελειοποίησιν τῆς κωμικῆς ταύτης σκηνῆς
 φαίνεται εἰς βάθος τοῦ δωματίου γαλὴ ὁρμῶσα κατὰ
 τοῦ ἄλλου ὑποδήματος, ἐπίσης καλῶς ἐστιλθωμένου,
 νομίζουσα ὅτι βλέπει ἐντὸς αὐτοῦ ἀντιπαλὸν τινα.

Ἄνωθεν δὲ τῆς εἰκόνης ἦτο μετὰ μεγάλα γράμματα
 ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή.

«M A R V E L ! !»

«Turner's incomparable blacking»

Δηλαδὴ «θαύμα !!». Τὸ ἀσύγκριτον λούστρο τοῦ
 Τούρνερ».

Ἡ διακήρυξις αὕτη ἔκαμε ἀληθῶς θαύματα.

Ἡ ἰδέα τῆς τοιαύτης συστάσεως τῶν ἐμπορευμά-
 των ἔλαβε γενικὴν ἐπιδόκιμασίαν. Ὁ κόσμος ἤρχετο,
 ἐγέλα, ἠγόραζεν· ἠγόραζε κατ' ἀρχὰς διὰ τὸ ἀστείον
 καὶ ἐκ περιέργειας, ἐπειτα ὅμως, ἐπειδὴ καὶ ἡ ποιό-
 της τοῦ λούστρου ἦτο ὄντως καλὴ, ἔλαβε τὸ λού-
 στρο τοῦ Τούρνερ τοσαύτην φήμην, ὥστε ὁ ἔμπο-
 ρος αὐτὸς ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἀπέκτησε μεγάλην
 περιουσίαν.

Ἀφ' οὗ ὁ ἀνωτέρω τρόπος συστάσεως ἐμπορευμά-
 των ἐγένετο συνήθης, ἄλλος ἔμπορος κατέφυγεν εἰς τὸ
 θέατρον. Εὖρε συγγραφέα, ὅστις ἐποίησε χάριν αὐτοῦ
 δράμα καλούμενον «Τὸ Ναυάγιον», τὸ ὅποιον παρε-
 στάθη κατὰ πρῶτον ἐν Λονδίνῳ τὸ 1843. Ἡ ὑπόθε-
 σις τοῦ δράματός τούτου ἦν ἡ ἐξῆς. Ἡ Ἀσκηνὴ
 παρὶστα κηπόν, ὑπὸ τινα σκιαδὰ ἐκάθητο νέος τις
 ἔχων ἑλὼν ἐστιλθωμένα ὑποδήματα· πλησίον τοῦ
 ἐκάθητο ὥραια κυρία, καὶ οἱ δύο ἐπιόν τείον. Αὐτὸς
 ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἰνδία· ἵνα εὐπορευθῇ καὶ
 μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ νυμφευθῇ τὴν κυρίαν· ἐνῷ
 ὠρκίζοντο πρὸς ἀλλήλους αἰωνίαν πίστιν, ἔρχεται

ναύτης πρὸ ἀναγκάων πρὸς τὸν Sir James (τοῦτο
 ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ νέου) ὅτι τὸ πλοῖον εἶναι ἤδη ἐ-
 τοιμὸν πρὸς ἀναχώρησιν· παρὰ ταῦτα μεταβολὴ τῆς
 σκηνῆς.

Ἐπὶ τῆς παραλαβῆς ταύτης ναύται· ἐν φίλην ἢ
 ἕτερον καὶ οἱ ἀγαπώμενοι ἀποχωρίζονται· ὁ Sir Ta-
 mes ἀναβαίνει εἰς τὸ πλοῖον καὶ αὐτὴ μετὰ τὸ μαν-
 δύλι τὸν ἀποχαιρετᾷ· χύνουσι δάκρυα καὶ ἐπὶ τέλους
 πίπτει ἡ σκηνή.

Σκηνὴ Β' Τοικυμία ἐν τῇ Θυλάσῃ, ἀστραπαί, βρον-
 ται, ἀφρίζοντα κύματα· τὸ πλοῖον μόλις ἀντέχει εἰς
 τὴν κατ' αὐτοῦ συνάμοσιν τῶν στοιχείων, πλὴν τέ-
 λος κεραυνὸς πεσὼν ἐπ' αὐτοῦ τὸ κατεβύθισε· νομίζει
 τις ὅτι τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη μετὰ τῶν ἐπιβατῶν· οὐχί
 ὅμως. Ἡ σκηνὴ παρὶστα ἀγρίαν νῆσον· περὶ μέγα-
 λης πυρᾶς χορεύει πλῆθος ἀγρίων· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ
 χοροῦ εἰς ἐξ αὐτῶν δεικνύει πρὸς τὴν παραλίαν, εἰς
 τὴν ὅποιαν ἐρρίφθησαν τὰ λείψανα τοῦ πλοίου καὶ
 τινες ἐκ τῶν ἐπιβατῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Sir James, οὐ-
 τινος τὰ ὑποδήματα οὐδὲν τῆς λάμπσεως εἶχον ἀπο-
 λέσει· ἀγριοὶ συλλαμβάνουσι τοὺς ναυαγούς διὰ τὰ
 τοὺς δυσίασσι εἰς τὰ εἰδωλά των· ἤδη ἀπέσπασαν
 τὰς μαχαίρας διὰ νὰ τοὺς σφάξωσιν· ὤψωσαν τὰ ῥό-
 παλά των ἵνα φονεύσωσι τὸν Sir James, ὅτε κατ' αὐ-
 τὴν τὴν φοβερὰν στιγμήν παρετήρησαν τὴν εἰκόνα
 τῶν εἰδῶλων των ἀπεικονισμένην ἐπὶ τῶν ὑποδημά-
 των τοῦ James· ἐκπλαγέντες καὶ καταβληθέντες ἐκ
 τοῦ ἀπροσδοκίτου τούτου φαινομένου, ἐγονάτισαν πάν-
 τες πρὸ αὐτοῦ, διότι τοῦτο ἦτο νεῦμα ἐξ οὐρανοῦ· ἡ
 θεότης εἶχε λάβει, ὡς ἦτο φανερόν, τὸν νέον Ἀγγλον
 ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Οἱ ἀγριοὶ γονατίσαντες πρὸ
 αὐτοῦ τὸν ἀνακηρύττουσιν ἡγεμόνα των. Συγκατετέθη
 καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τινα καιρὸν μετὰ τῶν ἀγρίων
 τούτων, διατρεφόμενος ἐκ κυνηγίου, ὅπερ ἄφθονον
 καθ' ἐκάστην ἐπρομηθεύετο εἰς αὐτόν· ἔζη ὡς θεὸς ἐν
 Γαλλίᾳ. Τέλος ὅμως καταθέτει τὸ στέμμα, πληροῖ
 τὴν πύραν τοῦ ἀδαμάντων καὶ ἐπιστρέφει εἰς Πλημ-
 μουθ, ὅπου νυμφεύεται τὴν μνηστήν του· καὶ ταῦ-
 τα πάντα ἐγένοντο χάρις εἰς τὸ μετὰ τόσας περι-
 πετείας μὴ ἀποστιλθούμενον ζεύγος τῶν ὑποδημά-
 των του.

Εἰς τὸ τέλος ἔρχεται μετὰ σαλπίγγων καὶ τυμπά-
 νων ἡ ἠθικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ὥραιου τούτου δράματος,
 ἥτις εἶναι ἡ ἐξῆς. «Ἀγοράσατε λούστρο παρὰ τοῦ
 κυρίου Ἰωάννου Κράβ, ὁδὸς Λαντσεστερ, ἀριθ. 345—,
 ἂν θέλετε νὰ ἀνδειχθῆτε ἐν Ἄστεν καὶ νὰ μείνωσι
 τὰ ὑποδήματά σας ἐστιλθωμένα καὶ εἰς τοὺς τρό-
 μους τοῦ ναυαγίου.»

Αὕτη ἦτο καπηλεία, καθὼς πρέπει, ἐξ ἧς οὐχὶ μό-
 νον ὁ ἔμπορος ὠφελήθη, ἀλλὰ καὶ ὁ συγγραφεὺς καὶ
 ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου.

Μετάφρασις

Ν. Π. Θ.